

Luku 2 Aamulla Aaronin pelko kävi toteen. Hänellä oli krapula. Ensimmäiseksi hän tunsi päässään vihlovan kivun ja sitten hän haistoi vanhan viinan ja oksennuksen hajun. Hän oli nukahtanut kotiinsa päästyään vaatteet päällä yläkerran huoneen sängylle. Auringonvalo läpäisi hänen silmäluomenssa ja hän kuuli ikkunan takana olevan puun oksalle pesän tehneen linnun laulua. Aaron muisti mitä oli kuullut juhliissa. Jos vampyyrit todella olivat tulossa Hamptoniin, hänen pitäisi varoittaa ihmisiä. Tavernan vakioasiakkaat tuskin sitä tekisivät. Ainoa asia mitä he halusivat oli aamu olut ja kymmeniä juomia vielä sen jälkeenkin. Aaron päätti käydä kylän vanhimpien luona heti kun on saanut ruokaa ja lahomatria teetä napaansa. Ehkä jotkut fiksut lähtisivät pois Hamptonista hyökkäyksen ajaksi. Aaron yritti itse päättää jäisikö kotiinsa vai pelaisiko varman päälle ja lähtisi teltailemaan. Jossain vaiheessa Aaron pakotti itsensä istumaan ja sai vain vaivoin pidettyä vatsansa sisällön sisällään. Vaikka hänen vatsassaan ei ollut enää mitään muuta kuin vatsahappoja. Aaron nousi jaloilleen ja meni vaatekaapille. Hän kaivoi sieltä puhtaat tummanharmaat housut ja mustan t-paidan. Hän tunsi kaapin perällä mustan puurasian, mikä oli hänelle yhä mysteeri. Mistä Mary oli saanut rasian? Miksi se ei saanut päätyä väärin ihmisten käsiin? Aaron oli ihmetellyt sitä yli neljätoista vuotta. Kun hänen sylissään oli puhtaat vaatteet, hän poistui yläkerrasta alakertaan. Eteisen lattialankku narahti hänen astuessa sen päälle ja kipeä muisto vilahti hänen mielessään. Aaron jatkoi matkaansa ja poistui olohuoneen takaovesta takapihalle. Sieltä hän meni suoraan takapihan oikealla laidalla olevaan saunarakennukseen, missä hän riisuutui ja peseytyi. Palattuaan takaisin päätaloon uudet puhtaat vaatteet päällään hän meni keittiöön ja tutki kaappeja. Ne huusivat tyhjyyttä. Aaron löysi tyhjän yrttipurkin ja homeisen leivän kannikkapalan. Hän oli tehnyt virheen. Yleensä hän varmisti, että hänellä oli syömistä ja lahomatria teetä krapulaisen päivän varalle jo edellisenä päivänä, mutta tällä kertaa hän ei ollut tehnyt niin. Aaron meni olohuoneen sohvalle makoilemaan. Hän tiesi, että mitä aikaisemmin hän varoittaisi kylän vanhimpia vampyyreistä sen parempi, mutta hänellä ei ollut voimia lähteä. Ei vielä, vaikka hän tiesi, että hänen olonsa ei paranisi pitkään aikaan. Hänen pitäisi ensin käydä torilla. Aaron mietti, mitä Monica ajatteli tehdä. Aaron uskoi häntä nyt. Monica oli vahvempi kuin miltä näytti. Hän oli valkea noita ja luultavasti ainoa koko kylässä jolla oli mahdollisuus selvitä vampyyrin kohtaamisesta. Joshilla ja Amandalla oli luultavasti kylän parhaimmat turvavarusteet. He asuivat yhdessä Hamptonin kylän suurimmassa ja hienoimmassa talossa torin laidalla. He olivat ostaneet talon vuosi sitten. Heillä oli siihen varaa, sillä Josh oli töissä kylän puusepän pajalla ja hänen isä oli yksi kylän vanhimmista. Josh saisi pajan kokonaan itselleen muutamassa vuodessa, kun nykyinen omistaja lopettaisi työt. Amandallakin oli hyvä työpaikka. Hän oli yksi kylän taitavimmista vaatteiden tekijöistä. Aaron oli yrittänyt työn tekoa, mutta se ei oikein sujunut. Hänellä oli liian pahoja keskittymisvaikeuksia. Hän oli ollut pari vuotta sitten tavernassa töissä ja hän tarjoili ihmisille koko ajan väärää juomia. Lopulta Monica oli sanonut hänelle kiltisti, että ehkä hänen pitäisi löytää jokin muu työpaikka. Ei se Aaronia haitannut, sillä hänestä tuntui yleensä siltä, että hänestä oli enemmän haittaa kuin hyötyä. Mary oli jättänyt Aaronille pienen omaisuuden kuoltuaan. Aaron ei ollut edes tiennyt, että hänen äidillä oli ollut sellaiset summat rahaa ennen hänen kuolemaansa. Rahaa oli paljon, mutta Aaronin piti käyttää niitä huolella, jotta ne eivät loppuisi kesken. Etenkin, koska hänellä ei ollut töitä. Aaron havahtui krapulaisesta horteestaan kiljahdukseen. Hän nousi salamana sohvalta ja harppoi pieneen keittiöön, minne mahtui juuri ja juuri kaksi ihmistä tekemään ruokaa samaan aikaan. Aaron katsoi ikkunasta ulos ja näki, että aurinko oli jo laskeutunut. Kävelykadun reunoilla olevat lyhdyt oli sytytetty valaisemaan kylää. Ensimmäinen Aaronin ajatus oli vampyyrit ja hän kirosi itsensä. Tarinankertoja oli puhunut totta. Aaronin olisi pitänyt mennä kylän vanhimpien luokse heti herättyään. Nyt oli jo liian myöhäistä.

Vampyyrit olivat saapuneet kylään. Mutta sitten Aaron näki pusikon takaa ilmestyvän kolme pientä hahmoa. Kaksi heistä oli kolmannen kimpussa. Aaron tajusi heidän olevan leikkiviä lapsia ja huokaisi helpotuksesta. Hänellä oli sittenkin vielä aikaa varoittaa kylän vanhimpia. Aaron ei oikein pitänyt lapsista. Johtui siitä, että hän oli itse ollut pienenä villi tapaus ja hän ajatteli kaikkien lasten olevan samanlaisia. Aaronin äidin kuoltua, hän juoksenteli toisten takapihoilla ja varasteli tavaroita, mitä hän ei edes tarvinnut. Välillä hän heitteli omenoita ikkunoihin. Muutaman kerran vahingossa rikkoikin ikkunan heittämällä omenan liian lujaa. Mikään ei saanut surua pois mielestä paremmin kuin aikuisia karkuun juokseminen pimeillä kaduilla. Täytettyään seitsemäntoista, Aaron rauhoittui. Vasta silloin hän alkoi hyväksymään äitinsä kuoleman. Hän lopetti ilkeiden tekojen ja alkoi viettämään aikaa yksin kotona. Yleensä lukien kirjoja ja miettien miten surkea ja epäreilu paikka tämä maailma oli. Josh kävi aina silloin tällöin hänen oven takana varmistamassa, että hän oli vielä hengissä. He kävivät pari kertaa viikossa tavernassa kahvilla, ja Aaron yritti tavata aina silloin, kun Monica oli töissä. Monica antoi hänelle välillä ilmaisen juomankin, jos silminnäkijöitä ei ollut. Aaron ei voinut uskoa, että Monica oli noita. Aaronista tuntui hänen puolestaan pahalta. Monica joutui elämään siinä pelossa, että ihmiset saisivat kuulla, että hän oli erilainen, vaikkei se ollut hänen vikansa. Hän oli syntynyt noidaksi. Monica oli yksi hyvän tahtoisimmista henkilöistä jonka Aaron tuns. Hän ei ole ikinä ollut muun kansan kanssa samaa mieltä siitä, että valkeat noidat ja velhot pitäisi polttaa roviolla. Pimeän noidat ja velhot kyllä, mutta valkeat eivät ole tehneet kenellekkään mitään pahaa. Asia liittyi jotenkin melkein kaksituhatta vuotta sitten käytyyn sotaan valkeiden ja pimeiden olentojen välillä. Aaron mietti menisikö Monican luokse. Monican seurassa olisi luultavasti kaikkein turvallisinta, jos vampyyrit hyökkäisivät. Yksikään ihminen ei pystyisi taistelevaan niitä vastaan. Ne olivat armottomia. Niiden ainoa tarkoitus oli selviytyä, mikä tarkoitti ruokkimista ihmisverellä ja niiden purema oli kuulemma tappava ja erittäin kivulias. Aaron kävi hakemassa yläkerran huoneen vaatekaapin perältä kourallisen kolikoita. Hän lähti torille ennen kuin kauppiat lähtisivät koteihinsa. Sen jälkeen Aaron kävisi kertomassa kylän vanhimille siitä, mitä oli tarinankertojan kuullut sanovan. Aaron toivoi vain, että häntä uskottaisiin. Suurimman osan ajasta tarinankertoja kertoi vain tarinoita, missä ei ollut totuuden perää, mutta siitä huolimatta, Aaron ei halunnut ottaa riskiä. Lattialankku narahti taas, hänen kävellessä ulko ovelle. Kuu oli nousemassa taivaalle, mikä valaisi lyhtyjen kanssa mukulakivitietä, minkä varrella oli paljon eri värisiä ja kokoisia omakotitaloja. Kylä oli pieni ja sen päästä päähän käveli kymmenissä minuuteissa. Tori oli keskellä kylää ja Aaron saapui sinne muutaman mutkan kautta. Matkan varrella vastaan tuli ihmisiä, joista jokainen vaikutti huolettomalta. Siitä Aaron päätteli, että uutinen vampyyreistä ei ollut vielä levinnyt. Aaron meni ensimmäisenä yrttikojulle. Yrttejä möi vanha kumaraselkäinen nainen, jolla oli kuivan nurmikon värinen kaapu päällään. "Mitä saisi olla?" Nainen kysyi Aaronilta käheällä äänellään. Vanha nainen puhui välillä äänille mitä muut eivät kuulleet. Kukaan ei osannut sanoa johtuiko se joistain yrteistä vai vanhasta iästä. Vai molemmista. "Lahomatria, kolme grammaa." Aaron sanoi ja pistävä yrttien haju sai hänet nypristämään nenäänsä. Vanha nainen kaivoi suuren lasipurkin kjonansa alta ja otti sieltä kolme nuppua lahomatria. Hän tiputti ne pieneen paperipussiin ja ojensi sen Aaronille. Aaron oli saanut joskus alennusta yrteistä autettuaan vanhaa naista kantamaan painavia yrttilaatikkoita paikoilleen. Homma tuotti hoikalle Aaronillekin vaikeuksia. Aaron maksoi yrtit kolikoilla ja jätti lemuavan kjon taakseen. Seuraavaksi hän meni ostamaan leipää. Leipäkojulla oli tänä iltana kolmekymppinen mies, joka näytti olevan väärässä paikassa. Hän näytti enemmän työmieheltä, kuin myyjältä paksuine käsivarsineen. "Mitä?" Mies tokaisi ja Aaron esti itseään hymyilemästä. Kyllä häntäkin

kyllästyttäisi seisoa koko päivä pöydän edessä ja ojennelle toisille leipää. "Yksi ruisleipä." Aaron sanoi ja otti sellaisen hetken päästä käteensä. Kun hän laittoi sen yrttien perässä suureen paperikassiinsa, hän hyvästeli huvittuneena miehen ja meni lihakojulle. Lihaa oli myymässä kylän teurastajan tytär. Hänellä oli oliivinvruskea iho ja keskipitkät hiukset pienellä kiharalla. Aaron oli ollut häneen ihastunut joskus pienenä. Olivathan he molemmat olleet huonoja koulussa ja Aaronista tuntui, että he ymmärsivät toisiaan paremmin kuin muut. Jossain vaiheessa hän alkoi kuitenkin opiskelemaan kotona ja heidän tiet erkanivat. Aaron oli ollut siitä kateellinen. Hän olisi itsekkin halunnut opiskella kotona. Hänellä ei kuitenkaan ollut siihen tarpeeksi rahaa. "Mitä saisi olla?" Teurastajan tytär kysyi, ja Aaron mietti muistikko hän häntä enää. Niistä kouluajoista oli kulunut jo vuosia. Aaron osti naudanlihaa. Hän ajatteli tehdä lihakeittoa, kunhan olisi ensin käynyt varoittamassa kylän vanhimpia. Hän kävi ostamassa vielä sipulia ja vihanneksia. Hän meinasi naurahtaa muistaessaan lihaksikkaan naisen kommentin valkosipuleista. Aaron onnistui kuitenkin olemaan nolaamatta itseään. Se ei ollut ikinä hyvä merkki jos joku puhui tai nauroi itsekseen julkisella paikalla. Sillä tavalla sai vain tärähtäneen maineen niin kuin yrttien myyjä oli saanut. Aaron lähti kävelemään kotiaan kohti. Kylän vanhimpien talo oli matkan varrella, ja Aaron toivoi, että he ehtisivät lähettämään viestin johonkin suurempaan kaupunkiin. Aaron toivoi, että Hamptoniin lähetettäisiin sotilaita suojelemaan asukkaita, vaikka saattoi olla jo liian myöhäistä siihen. Mutta jos kylän vanhimmat varoittaisivat asukkaita, ehkä osa heistä lähtisi karkuun hyökkäyksen ajaksi. Aaron ei ehtinyt pitkälle, kun hän näki edessään hopeiseen mekkoon pukeutuneen naisen, joka käveli samaan suuntaan Aaronin kanssa. Nainen näytti siltä, että oli joko menossa hienoihin juhliin tai sitten tulossa sellaisista. Aaron mietti oliko hopeinen mekko Amandan tekemä. Naisen vaaleat hiuksetkin olivat hienolla kampauksella. Hän oli selvästi laittanut parastaan päälle. Silloin Aaron huomasi kaksi mustiin pukeutunutta miestä, jotka tulivat talon nurkan takaa ja lähtivät kävelemään naisen perässä. Toinen miehistä oli pitkä ja hoikka. Toinen oli valtava lihaskimppu. Aaron huomasi heti, että miehet olivat ulkopuolisia. Hamptonilaisista huokui rentous ja huolettomuus. Muukalaiset kävelivät jäykästi kuin rautatangot. Aaron aavisteli pahaa. Hän oli varma, että miehet eivät halunneet mitään hyvää. Aaron mietti kävellessään miesten perässä, että menisikö naisen avuksi vai suoraan kylän vanhimpien luokse. Aaron muisteli tarinankertojan sanoneen, että vampyyrit hyökkäisivät Hamptoniin seuraavana tai sitä seuraavana yönä. Miehet saattoivat olla vampyyreitä, mutta pystyisikö Aaron elämään itsensä kanssa jos ei edes yrittäisi auttaa naista? Aaron käveli kahdenkymmenen metrin päässä miehistä. Hopeiseen mekkoon pukeutunut nainen kääntyi oikealle. Hän meni tielle minkä molemmin puolin oli punertavia rivitaloja. Muutamassa sekunnissa miehet sukelsivat kadulle naisen perään, ja Aaron nopeutti vauhtiaan. Hän tiesi tekevänsä itsemurhan jo ennen kuin astui kadulle miesten perään, mutta hän ei voinut antaa naisen kuolla. Aaronin oli pakko yrittää pelastaa hänet. Aaron suunnitteli kiinnittävänsä vampyyrien huomion jotta nainen ehtisi juosta karkuun. Aaron näki naisen nousevan kadun puolella välissä vasemmalle ja nousevan matalat betoniportaat asunnon ovelle. Nainen alkoi kaivamaan pientä kimaltelevaa laukkuaan. Hän etsi luultavasti kotiaivaimiaan. Aaronin teki mieli huutaa naiselle, mutta ei halunnut menettää yllätys etuaan. Sen sijaan Aaron heitti ruokaostoksensa viereiseen puskaan ja alkoi hölkkäämään miehiä päin. Aaron oli liian hidas. Hoikempi miehistä nousi portaat naisen taakse ja tarrasi häntä olkapäästä kiinni. Mies heitti naisen betoniportaat alas kadulle, ja nainen kiljaisi. Salamana mies liikkui naisen vierelle ja nosti hänet kaulasta ilmaan. Siitä Aaron tiesi miesten olevan vampyyreitä. Mies ei näyttänyt niin vahvalta, että olisi normaalisti pystynyt nostamaan naisen yhdellä kädellä ilmaan. Aaron nopeutti vauhtinsa hölkkäämisestä juoksuun, mutta hän

oli vieläkin liian hidas. Mies painoi kasvonsa naisen kaulalle. Nainen yritti kiljua, mutta miehen käden puristuksen alta kuului vain rahinaa. Aaron näki naisen kauhistuneen ilmeen ja kun hän saavutti miehet hän tönäisi lihaskimpun sivuun kaikilla voimillaan. Sitten hän tarttui hoikempaa miestä olkapäästä kiinni ja yritti irrottaa hänet naisesta. Mies ei liikahtanut senttiäkään. "Mikäs se tänne tupsahti?" Kalju lihaskimppu sanoi Aaronin vieressä. Aaron huomasi, että hänkään ei ollut liikkunut senttiäkään, vaikka Aaron oli tönäissyt häntä kaikilla voimillaan. "Brandom? Haistatko sinäkin hänet?" Lihaskimppu kysyi kaveriltaan. "Brandom!" Hoikka vampyyri irrotti suunsa naisen kaulalta ja pudotti hänet maahan. Nainen jäi maahan kiemurtelemaan ja huutamaan tuskissaan. "Mitä nyt, Tom?" Brandom kysyi ja pyyhki suupielestään tuoretta verta. Hänellä oli pitkät tumman ruskeat hiukset, mitkä olivat kiharalla. Nähdessään Aaronin hänen kirkkaan punaiset silmät kirkastuivat. "Voiko olla?" Hän sanoi. "Puhtaan valkoiset hiukset. Ha! Me taisimme vihdoin löytää hänet!" "Jep." Tom sanoi ja nuuhkaisi ilmaa. "Haisee kaiken lisäksi valkealle velholle. Pitäisikö viedä johtajan luokse?" Hän kysyi Brandomilta. "Pakkohan meidän on." Brandom sanoi ja lipaisi huuliaan. "Sääli." "Miksi te minut luojanne luokse viette? Mitä te minusta tahdotte?" Aaron kysyi paniikissa. Häntä pelotti, että vampyyrit aikoivat muuttaa hänet? Kukaan ei halunnut muuttua vampyyriksi vaikka ikuinen elämä houkuttelisikin. Vampyyrit olivat luojiensa orjia. Heidän täytyi totella johtajiensa jokaista käskyä. Sillä ei ollut väliä kuinka epämiellyttävä käsky oli. "Hän on käskenyt meitä viemään kaikki ei-ihmiset hänen luokseen." Tom sanoi. "Mutta, miksi?" Aaron kysyi. "Minä olen ihan tavallinen ihminen." "Älä valehtele!" Brandom sylkäisi suustaan. "Vai väitätkö, että hajuaistimme valehtelee?" "E-en." Aaron sopersi. Hän oli odottanut vampyyrien tappavan hänet samantien. Hän ei osannut odottaa, että ne leikkisivät ruuallaan. "Mutta en minä ole taikonut. Ikinä." Aaron sanoi, mikä oli totuus. Vaikka hän olikin salaa toivonut olevansa velho, hänen toiveensa ei ole ikinä toteutunut. Aaron katsoi maassa makaavaa naista, joka oli jo hiljentynyt. "Onko hän kuollut?" "Kyllä." Brandom sanoi ja tökki naisen liikkumatonta ja velttoa ruumista jalallaan. "Jos et tahdo samaa kohtaloa sinä lähdet kiltisti meidän mukaan. Turha edes yrittää juosta karkuun." Tom lähti kävelemään edeltä. Aaron vilkaisi vielä viimeisen kerran naista jota hän ei onnistunut pelastamaan. "Et tiedäkkään kuinka kauan me olemme odottaneet tätä." Tom sanoi. Brandom tönäisi kauhusta kankean Aaronin liikkeelle. "Liikettä niveliin. Ei meillä ole koko yötä aikaa."